Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 3. októbra 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Článok 17 ods. 1 – Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv – Pojem ‚spotrebiteľ' – Fyzická osoba obchodujúca na medzinárodnom devízovom trhu prostredníctvom maklérskej spoločnosti – Nariadenie (ES) č. 593/2008 (Rím I) – Smernica 2004/39/ES – Pojem ‚drobný klient'"

Vo veci C-208/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Nejvyššího soudu (Česká republika) z 13. marca 2018 a doručený Súdnemu dvoru 23. marca 2018, ktorý súvisí s konaním:

Jana Petruchová

proti

FIBO Group Holdings Limited,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, sudcovia C. Toader, A. Rosas, L. Bay Larsen a M. Safjan (spravodajca),

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: M. Aleksejev, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 31. januára 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– J. Petruchová, v zastúpení: M. Hostinský, advokát,

– FIBO Group Holdings Limited, v zastúpení: J. Komárek, advokát,

– česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Šimerdová a M. Heller, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: čeština.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 11. apríla 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 17 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pani Janou Petruchovou a spoločnosťou FIBO Group Holdings Limited (ďalej len „FIBO“) týkajúceho sa návrhu na zaplatenie rozdielu medzi skutočne dosiahnutým ziskom pani Petruchovej a ziskom, ktorý by dosiahla, keby FIBO jej príkaz na nákup meny vykonala bez omeškania.

Právny rámec

Nariadenie č. 1215/2012

3 Odôvodnenia 15, 16 a 18 nariadenia č. 1215/2012 znejú:

„(15) Normy právomoci by mali byť ľahko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného. …

(16) Okrem bydliska žalovaného musia byť k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho riadneho výkonu súdnictva. …

…

(18) V oblasti poistenia, spotrebiteľských a pracovných zmlúv by slabší účastník mal byť chránený normami právomoci, ktoré lepšie chránia jeho záujmy než všeobecné normy.“

4 Oddiel 4 kapitoly II tohto nariadenia s názvom „Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv“ obsahuje články 17 až 19. článok 17 ods. 1 a 3 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Vo veciach týkajúcich sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť jeho podnikania alebo povolania, sa právomoc určí podľa tohto oddielu, pričom nie sú dotknuté ustanovenia článku 6 a článku 7 bodu 5, ak ide:

a) o zmluvu o predaji tovaru na splátky;

b) o zmluvu o úvere splatnom v splátkach alebo zmluvu o akejkoľvek inej forme úveru, ktorým sa má financovať predaj tovaru, alebo

c) vo všetkých ostatných prípadoch o zmluvu uzavretú s účastníkom, ktorý obchoduje alebo podniká v členskom štáte bydliska spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takéto činnosti do tohto členského štátu alebo do viacerých štátov vrátane tohto členského štátu, a zmluva spadá do rozsahu týchto činností.

…

3. Tento oddiel sa neuplatní na prepravné zmluvy s výnimkou tých, ktorých predmetom je zabezpečenie dopravy a ubytovania za jednu cenu.“

5 Článok 18 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo – bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka – na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa.“

6 Článok 19 nariadenia č. 1215/2012 stanovuje:

„Od ustanovení tohto oddielu sa možno odchýliť len dohodou:

1. dojednanou po vzniku sporu;

2. ktorá umožňuje spotrebiteľovi začať konanie na iných súdoch, než tých, ktoré sú uvedené v tomto oddiele, alebo

3. dojednanou medzi spotrebiteľom a druhým účastníkom zmluvy, ak obaja majú v čase uzavretia zmluvy bydlisko alebo obvyklý pobyt v tom istom členskom štáte, a ktorá udeľuje právomoc súdom tohto členského štátu za predpokladu, že takáto dohoda nie je v rozpore s právnym poriadkom tohto členského štátu.“

7 Článok 25 ods. 4 tohto nariadenia stanovuje:

„Dohody alebo ustanovenia listiny zriaďujúcej poručnícky fond o voľbe právomoci sú právne neúčinné, ak sú v rozpore s článkami 15, 19 alebo 23 alebo ak súdy, ktorých právomoc sa má nimi vylúčiť, majú výlučnú právomoc podľa článku 24.“

Nariadenie Rím I

8 Odôvodnenia 7, 28 a 30 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (Ú. v. EÚ L 177, 2008, s. 6; ďalej len „nariadenie Rím I“) znejú:

„(7) Vecná pôsobnosť a ustanovenia tohto nariadenia by mali byť zlučiteľné s nariadením Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach [(Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42)] (‚Brusel I‘) a nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (RÍM II) [(Ú. v. EÚ L 199, 2007, s. 40)].

…

(28) Je dôležité zabezpečiť, aby sa na práva a povinnosti, ktoré predstavujú finančný nástroj, nevzťahovalo všeobecné pravidlo, ktoré sa vzťahuje na spotrebiteľské zmluvy, keďže by to mohlo viesť k uplatňovaniu rôznych právnych poriadkov na každý vydaný nástroj, čo by zmenilo ich charakter a bránilo vo voľnom obchodovaní a ponúkaní. …

(30) Na účely tohto nariadenia finančné nástroje a prevoditeľné cenné papiere znamenajú nástroje uvedené v článku 4 [smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení smernice Rady 93/22/EHS (Ú. v. EÚ L 145, 2004, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 263)].“

9 Článok 1 nariadenia Rím I s názvom „Rozsah pôsobnosti“ v odseku 1 prvom pododseku stanovuje:

„Toto nariadenie sa uplatňuje na situácie, v ktorých dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch v občianskych a obchodných veciach.“

10 Článok 6 tohto nariadenia s názvom „Spotrebiteľské zmluvy“ stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len ‚spotrebiteľ‘), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len ‚podnikateľ‘), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ:

a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo

b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny

a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

…

4. Odseky 1 a 2 sa neuplatňujú na:

…

d) práva a povinnosti, ktoré predstavujú finančný nástroj, a práva a povinnosti predstavujúce podmienky, ktorými sa spravujú emisie alebo verejné ponuky či verejné ponuky na prevzatie prevoditeľných cenných papierov a upisovanie a vyplatenie podielov v podnikoch kolektívneho investovania, pokiaľ tieto činnosti neznamenajú poskytovanie finančnej služby;

…“

Smernica 2004/39

11 Článok 4 smernice 2004/39 s názvom „Vymedzenie pojmov“ vo svojom odseku 1 stanovoval:

„Na účely tejto smernice:

…

10. ‚klient‘ znamená každú fyzickú alebo právnickú osobu, pre ktorú investičná spoločnosť poskytuje investičné a/alebo vedľajšie služby;

11. ‚profesionálny klient‘ znamená klienta, ktorý spĺňa kritériá ustanovené v prílohe II;

12. ‚drobný klient‘ znamená klienta, ktorý nie je profesionálnym klientom;

…

17. ‚finančný nástroj‘ znamená tie nástroje, ktoré sú uvedené v oddiele C prílohy I;

…“

12 V oddiele C prílohy I k smernici 2004/39 bol pod názvom „Finančné nástroje“ zaradený výpočet finančných nástrojov, na ktoré sa táto smernica vzťahuje, medzi ktorými boli v bode 9 tohto oddielu uvedené „finančné diferenčné zmluvy“.

13 V oddiele I prílohy II k smernici 2004/39 bolo pod názvom „Kategórie klientov, ktoré sa považujú za profesionálov“, uvedené:

„Na účely tejto smernice by sa mali považovať za profesionálov v oblasti všetkých investičných služieb a činností a finančných nástrojov tieto subjekty.

1. Subjekty, ktoré musia mať povolenie alebo musia byť regulované v prípade činnosti na finančných trhoch. Doleuvedený zoznam sa pokladá za zoznam obsahujúci všetky povolené subjekty vykonávajúce typické činnosti uvedených subjektov…:
   a) úverové inštitúcie
   b) investičné spoločnosti
   c) iné povolené alebo regulované finančné inštitúcie

   …

2. Veľké podniky spĺňajúce dve z týchto požiadaviek na individuálnej báze spoločnosti:

   – celková súvaha: 20 000 000 EUR,

   – čistý obrat: 40 000 000 EUR,

   – vlastné zdroje: 2 000 000 EUR.

3. Národné a regionálne vlády, orgány verejnej moci, ktoré sa podieľajú na správe štátneho dlhu, centrálne banky, medzinárodné a nadnárodné inštitúcie ako [Medzinárodný menový fond (MMF), Európska centrálna banka (ECB), Európska investičná banka (EIB)] a iné podobné medzinárodné organizácie.

4. Iní inštitucionálni investori…

Horeuvedené subjekty sa považujú za profesionálov. Musí sa im však umožniť, aby mohli požadovať zaobchádzanie ako s neprofesionálmi a investičné spoločnosti môžu súhlasiť s tým, že poskytnú vyššiu úroveň ochrany. Ak je klientom investičnej spoločnosti horeuvedený podnik, investičná spoločnosť ho musí pred poskytnutím akejkoľvek služby informovať, že na základe informácií dostupných spoločnosti sa klient považuje za profesionálneho klienta a bude sa s ním takto zaobchádzať, pokiaľ sa spoločnosť a klient nedohodnú inak. …

…“

14 Oddiel II prílohy II k tejto smernici obsahoval pod názvom „Klienti, s ktorými sa na požiadanie môže zaobchádzať ako s profesionálmi“, bod II.1, nazvaný „Identifikačné kritériá“. V tomto bode bolo stanovené:

„…

Investičným spoločnostiam by sa malo… umožniť, aby zaobchádzali s horeuvedenými klientmi ako s profesionálmi, ak sú splnené príslušné kritériá a doleuvedený postup. O týchto klientoch by však nemalo usudzovať, že majú znalosti o trhu a skúsenosti porovnateľné so znalosťami a skúsenosťami kategórií uvedených v oddiele I.

Každé takéto zrieknutie sa ochrany… sa pokladá za platné iba v prípade, ak [sa vykoná] adekvátne posúdenie…

…

Počas uvedeného hodnotenia by mali byť splnené minimálne dve z týchto kritérií:

– klient vykonával transakcie významnej veľkosti na príslušných trhoch s frekvenciou priemerne 10 transakcií za štvrťrok v priebehu predchádzajúcich štyroch štvrťrokov,

– veľkosť portfólia finančných nástrojov klienta definovaného ako vloženie hotovostných vkladov a finančných nástrojov presahuje 500 000 EUR,

– klient pracuje, alebo pracoval najmenej jeden rok vo finančnom sektore na profesijnej pozícii, ktorá si vyžaduje znalosti plánovaných transakcií alebo služieb.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 Pani Jana Petruchová má bydlisko na území Českej republiky. FIBO je maklérska spoločnosť založená podľa cyperského práva, ktorá pôsobí ako obchodník s cennými papiermi.

16 Dňa 2. októbra 2014 uzavrela pani Petruchová so spoločnosťou FIBO na diaľku rámcovú zmluvu (ďalej len „rámcová zmluva“), ktorej účelom bolo umožniť pani Petruchovej uskutočňovať transakcie na medzinárodnom devízovom trhu FOREX (Foreign Exchange) (ďalej len „trh FOREX“) zadávaním príkazov na nákup a predaj základnej meny, ktoré mala FIBO realizovať prostredníctvom svojej on-line obchodnej platformy.

17 Na ten účel rámcová zmluva stanovila uzatváranie čiastkových, tzv. finančných diferenčných zmlúv medzi pani Petruchovou a spoločnosťou FIBO, čo sú finančné nástroje, ktorých cieľom je dosiahnutie zisku z rozdielu medzi devízovými kurzami pre nákup a pre predaj základnej meny vo vzťahu ku krížovej mene.

18 Aj keď na trhu FOREX možno obchodovať s vlastnými prostriedkami, pani Petruchová využila možnosť obchodovať v „lotoch“, pričom jeden lot zodpovedá hodnote 100 000 amerických dolárov (USD) (približne 88 000 eur), pri použití pákového efektu. Tento mechanizmus jej umožnil obchodovať s väčším objemom prostriedkov, než ktorým disponovala. V okamihu otvorenia svojej pozície nákupom základnej meny sa tak so spoločnosťou FIBO dohodla na pôžičke, ktorú jej potom vracala späť uzavretím pozície, ktorá spočíva v predaji základnej meny.

19 Článok 30 rámcovej zmluvy obsahoval dohodu o právomoci cyperských súdov.

20 Dňa 3. októbra 2014 pani Petruchová uzavrela so spoločnosťou FIBO finančnú diferenčnú zmluvu, na ktorej základe zadala príkaz na nákup 35 lotov pri určenom kurze k japonskému jenu (JPY).

21 Príkaz zadaný pani Petruchovou vykonala FIBO vplyvom spracovania dlhého radu príkazov v jej obchodnom systéme s omeškaním 16 sekúnd, počas ktorého došlo na trhu FOREX k výkyvu v kurze USD/JPY. Nákup daného množstva amerických dolárov spoločnosťou FIBO, na ktorý pani Petruchová zadala príkaz, bol v dôsledku toho uskutočnený pri inom kurze USD/JPY, než ktorý pani Petruchová akceptovala pri potvrdení príkazu na nákup.

22 Pani Petruchová tvrdí, že keby sa jej príkaz na nákup základnej meny realizoval včas, a nie s omeškaním, bol by jej zisk trikrát väčší.

23 Za týchto okolností podala pani Petruchová 12. októbra 2015 žalobu na Krajský soud v Ostravě (Česká republika) s tvrdením, že na strane spoločnosti FIBO došlo k bezdôvodnému obohateniu.

24 Ako to vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, pani Petruchová podala žalobu na súd miesta svojho bydliska, pretože sa považovala za „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012. Tiež zastávala názor, že v súlade s článkom 19 bodom 1 a článkom 25 ods. 4 tohto nariadenia nemá dohoda o právomoci uzatvorená so spotrebiteľom pred vznikom sporu právne účinky.

25 Uznesením z 29. septembra 2016 Krajský soud v Ostravě konanie o žalobe pani Petruchovej zastavil. Krajský soud v Ostravě dospel k záveru, že dohoda o právomoci obsiahnutá v článku 30 rámcovej zmluvy je platná, a teda nie je daná jeho medzinárodná právomoc rozhodnúť spor, ktorý mu bol predložený. Podľa uvedeného súdu nemá pani Petruchová postavenie „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, pretože predmetnú finančnú diferenčnú zmluvu neuzavrela na účely uspokojenia svojich súkromných potrieb, disponuje potrebnými znalosťami a odbornosťou, ktoré sú nevyhnutné na uzatváranie finančných diferenčných zmlúv, konala na účely dosiahnutia zisku a bola upozornená na riziká spojené s finančnými diferenčnými zmluvami a na ich nevhodnosť pre „drobných klientov“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39. Krajský soud v Ostravě subsidiárne uviedol, že článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať rovnakým spôsobom ako článok 6 nariadenia Rím I, aby bola zachovaná jednotnosť právnych režimov kolíznych noriem a ustanovení o medzinárodnej právomoci v oblasti spotrebiteľských zmlúv. Finančné nástroje sú pritom podľa neho z pôsobnosti tohto ustanovenia vylúčené.

26 Uznesením zo 17. januára 2017 Vrchní soud v Olomouci (Česká republika) uznesenie Krajského soudu v Ostravě potvrdil.

27 Za týchto podmienok podala pani Petruchová proti prvému uvedenému uzneseniu dovolanie na Nejvyšší soud (Česká republika), ktorý je súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

28 Vnútroštátny súd uvádza, že keby sa mala pani Petruchová považovať za spotrebiteľa v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, tak by článok 30 rámcovej zmluvy priznávajúci cyperským súdom výlučnú právomoc nemal právny účinok.

29 Vnútroštátny súd v tomto ohľade pripomína, že v súlade s článkom 25 ods. 4 tohto nariadenia nemajú dohody o právomoci právny účinok, ak sú v rozpore s článkom 19 tohto nariadenia. Podľa uvedeného článku sa od ustanovenia oddielu 4 kapitoly II tohto nariadenia, ktorý upravuje právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv, možno odchýliť len dohodou uzatvorenou po vzniku sporu, dohodou umožňujúcou spotrebiteľovi obrátiť sa na iné súdy ako tie, ktoré sú uvedené v tomto oddiele 4, alebo dohodou uzatvorenou medzi spotrebiteľom a jeho zmluvným partnerom, ktorí majú v dobe uzatvorenia zmluvy bydlisko alebo obvyklý pobyt v tom istom členskom štáte, pokiaľ táto dohoda zakladá právomoc súdov tohto členského štátu.

30 Podľa vnútroštátneho súdu pritom článok 30 rámcovej zmluvy žiadnu z týchto podmienok nespĺňa, pretože po prvé rámcová zmluva bola uzatvorená pred vznikom sporu, po druhé dohodou o právomoci sa pani Petruchovej odníma právo podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 predložiť vec súdom členského štátu jej bydliska a po tretie účastníci konania mali v dobe uzatvorenia rámcovej zmluvy bydlisko či sídlo v rôznych členských štátoch.

31 V tomto kontexte sa vnútroštátny súd zamýšľa nad výkladom pojmu „spotrebiteľ“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 a nad tým, či možno takto kvalifikovať osobu nachádzajúcu sa v situácii pani Petruchovej. Vnútroštátny súd v tomto ohľade zastáva názor, že nižšie české súdy tento pojem interpretovali nesprávne.

32 Podľa názoru vnútroštátneho súdu totiž po prvé „drobný klient“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39 nie je nevyhnutne „spotrebiteľom“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, pretože tieto dva akty sekundárneho práva sa líšia v predmete úpravy a „drobný klient“ v zmysle prvého z nich môže byť podnikateľom v zmysle druhého.

33 Po druhé vnútroštátny súd uvádza, že aj keď je potrebné dbať na zachovanie jednotnosti právnych režimov kolíznych noriem a ustanovení o medzinárodnej právomoci vo veciach spotrebiteľských zmlúv, článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 by sa nemal vykladať tak isto ako článok 6 ods. 1 nariadenia Rím I, pretože tieto nariadenia nemajú rovnaký predmet, keďže prvé z nich upravuje procesné otázky a druhé kolíznu problematiku na účely určenia uplatniteľného hmotného práva. Ustanovenia oddielu 4 kapitoly II nariadenia č. 1215/2012 sa tak podľa neho na zmluvy o finančných a investičných nástrojoch vzťahujú, keďže z pôsobnosti tohto oddielu sú vyňaté len niektoré prepravné zmluvy.

34 V tomto ohľade podľa vnútroštátneho súdu tiež z rozsudku Súdneho dvora z 28. januára 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37), vyplýva, že článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 nezužuje ochranu spotrebiteľov v oblasti finančných a investičných nástrojov.

35 Napokon po tretie vnútroštátny súd zastáva názor, že na účely kvalifikácie určitej osoby ako „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 je irelevantné, že vykonávané transakcie znejú na vysoké sumy, že dotknutá osoba má osobitné znalosti a odbornosť alebo tiež to, že predmetná zmluva je komplikovaná, atypická alebo predstavuje pre túto osobu riziká, na ktoré bola upozornená.

36 Za týchto podmienok Nejvyšší soud rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 17 ods. 1 [nariadenia č. 1215/2012] vykladať v tom zmysle, že za spotrebiteľa podľa tohto ustanovenia treba považovať aj osobu, o akú ide vo veci samej, ktorá sa zúčastňuje obchodu na [trhu FOREX] na základe vlastných aktívne vykonávaných pokynov, ale prostredníctvom tretej osoby, ktorá je podnikateľom?“

O prejudiciálnej otázke

37 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že fyzická osoba, ktorá na základe takej zmluvy, ako je finančná diferenčná zmluva uzatvorená s maklérskou spoločnosťou, uskutočňuje prostredníctvom nej transakcie na trhu FOREX, môže byť kvalifikovaná ako „spotrebiteľ“ v zmysle tohto ustanovenia, a či sú na účely tejto kvalifikácie rozhodujúce také faktory, ako je hodnota transakcií uskutočňovaných na základe takýchto zmlúv, veľkosť rizika finančných strát spojeného s ich uzatváraním, prípadné znalosti a odbornosť tejto

osoby v oblasti finančných nástrojov alebo jej aktívne konanie v rámci takýchto transakcií, ako aj skutočnosť, že článok 6 nariadenia Rím I sa nevzťahuje na finančné nástroje alebo že táto osoba je „drobným klientom“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39.

38 Na úvod je potrebné pripomenúť, že v rozsahu, v akom nariadenie č. 1215/2012 zrušilo a nahradilo nariadenie č. 44/2001, platí výklad prijatý Súdnym dvorom vo vzťahu k ustanoveniam tohto posledného uvedeného nariadenia rovnako aj vo vzťahu k nariadeniu č. 1215/2012, pretože ustanovenia týchto dvoch právnych nástrojov Únie možno kvalifikovať ako rovnocenné (rozsudok z 15. novembra 2018, Kuhn, C-308/17, EU:C:2018:911, bod 31 a citovaná judikatúra). Platí to najmä v prípade článkov 15 až 17 nariadenia č. 44/2001 a článkov 17 až 19 nariadenia č. 1215/2012.

39 Podľa judikatúry Súdneho dvora sa článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 uplatňuje v prípade, ak sú splnené tri podmienky, a to po prvé, jedna zo zmluvných strán je v postavení spotrebiteľa konajúceho na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť jej podnikania alebo povolania, po druhé, zmluva medzi takýmto spotrebiteľom a podnikateľom bola skutočne uzavretá, a po tretie, takáto zmluva patrí do jednej z oblastí uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto článku 17. Tieto podmienky musia byť splnené súčasne, preto ak nie je splnená jedna z troch podmienok, právomoc nemožno určiť podľa pravidiel vo veciach spotrebiteľských zmlúv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. decembra 2015, Hobohm, C-297/14, EU:C:2015:844, bod 24 a citovanú judikatúru).

40 Ako to vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, otázka položená Súdnemu dvoru v prejednávanej veci sa týka prvej z týchto troch podmienok, a to postavenia zmluvnej strany ako „spotrebiteľa“.

41 V tomto ohľade Súdny dvor spresnil, že pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článkov 17 a 18 nariadenia č. 1215/2012 treba vykladať reštriktívne, s ohľadom na postavenie tejto osoby, ktoré zastáva v konkrétnej zmluve v spojení s povahou a cieľom tejto zmluvy, a nie s ohľadom na subjektívne postavenie tejto osoby, lebo jedna a tá istá osoba sa môže považovať za spotrebiteľa v rámci niektorých plnení a za hospodársky subjekt v rámci iných plnení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. januára 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 29 a citovanú judikatúru).

42 Súdny dvor z toho vyvodil, že do osobitného režimu stanoveného uvedeným nariadením v oblasti ochrany spotrebiteľa, považovaného za slabšiu zmluvnú stranu, patria len zmluvy uzatvorené mimo a nezávisle od akejkoľvek činnosti podnikateľskej povahy, ktorých jediným cieľom je uspokojiť vlastnú súkromnú spotrebu jednotlivca (rozsudok z 25. januára 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 30 a citovaná judikatúra).

43 Táto osobitná ochrana nie je odôvodnená v prípade zmluvy, ktorej účelom je podnikateľská činnosť, hoci aj plánovaná do budúcna, pretože budúca povaha určitej činnosti nijako nemení jej podnikateľskú povahu (rozsudok zo 14. februára 2019, Milivojević, C-630/17, EU:C:2019:123, bod 89 a citovaná judikatúra).

44 Z toho vyplýva, že osobitné pravidlá právomoci stanovené v článkoch 17 až 19 nariadenia č. 1215/2012 sa v zásade uplatnia, iba ak účelom zmluvy uzatvorenej medzi zmluvnými stranami je použitie dotknutého tovaru alebo služby inak než na podnikateľskú činnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. januára 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 31 a citovanú judikatúru).

45 S prihliadnutím na tieto pripomienky treba preskúmať, či je možné kvalifikovať ako „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 osobu, ktorá na základe takej zmluvy, ako je finančná diferenčná zmluva uzatvorená s maklérskou spoločnosťou, uskutočňuje transakcie na trhu FOREX prostredníctvom uvedenej spoločnosti.

46 V tomto ohľade je potrebné poukázať na to, že nič v rozhodnutí vnútroštátneho súdu ani v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nenasvedčuje tomu, že uzatvorenie predmetnej rámcovej zmluvy alebo finančnej diferenčnej zmluvy bolo súčasťou podnikateľskej činnosti alebo výkonu povolania

pani Petruchovej. Rovnako pani Petruchová na pojednávaní vyhlásila bez toho, aby sa jej v tom oponovalo, že v okamihu uzavretia týchto zmlúv študovala na univerzite a pracovala na čiastočný úväzok. Podľa svojich tvrdení uzavrela uvedené zmluvy mimo svojej podnikateľskej činnosti alebo výkonu povolania.

47 Ako však vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, Súdnemu dvoru sa kladie otázka, či v takej situácii, ako je situácia opísaná v bodoch 45 a 46 tohto rozsudku, možno fyzickej osobe odoprieť postavenie „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 z dôvodu takých faktorov, ako sú riziká spojené s uzatváraním takých zmlúv, ako sú finančné diferenčné zmluvy, hodnota transakcií, prípadné znalosti alebo odbornosť tejto osoby v oblasti finančných nástrojov alebo jej aktívne konanie na trhu FOREX.

48 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že Súdny dvor už rozhodol, že rozsah pôsobnosti ustanovení oddielu 4 kapitoly II nariadenia č. 1215/2012 upravujúcich právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv sa vzťahuje na všetky typy zmlúv s výnimkou zmluvy konkretizovanej v článku 17 ods. 3 tohto nariadenia, teda prepravnej zmluvy okrem prípadu, keď je jej predmetom zabezpečenie dopravy a ubytovania za jednu cenu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. mája 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, EU:C:2019:345, bod 42).

49 Z toho vyplýva, že také finančné nástroje, ako sú finančné diferenčné zmluvy, patria do pôsobnosti článkov 17 až 19 nariadenia č. 1215/2012.

50 Po druhé Súdny dvor tiež spresnil, že pôsobnosť ustanovení toho istého oddielu 4 kapitoly II nariadenia č. 1215/2012 nie je obmedzená na konkrétne sumy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. mája 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, EU:C:2019:345, bod 42).

51 Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 51 svojich návrhov, ak by sa články 17 až 19 nariadenia č. 1215/2012 mali vykladať v tom zmysle, že nie sú uplatniteľné na významné finančné investície, investor by nebol schopný vzhľadom na to, že toto nariadenie nestanovuje prahovú hodnotu, nad ktorou sa suma transakcie považuje za významnú, rozpoznať, či bude mať ochranu, ktorú priznávajú tieto ustanovenia, čo by bolo v rozpore s vôľou normotvorcu Únie vyjadrenou v odôvodnení 15 uvedeného nariadenia, podľa ktorého by normy právomoci mali byť ľahko predvídateľné.

52 Nariadenie č. 1215/2012 tak sleduje cieľ právnej istoty spočívajúci v posilnení právnej ochrany osôb usadených v Európskej únii tým, že sa žalobcovi umožní ľahko určiť súd, na ktorý sa môže obrátiť, a žalovanému rozumne predvídať, na ktorom súde môže byť žalovaný (rozsudok zo 4. októbra 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, bod 34 a citovaná judikatúra).

53 Z uvedeného a najmä z bodu 51 tohto rozsudku logicky vyplýva, že skutočnosť, na ktorú sa poukazuje v rozhodnutí vnútroštátneho súdu, že uzatvorenie finančných diferenčných zmlúv môže pre investora znamenať značné riziko finančných strát, je ako taká irelevantná na účely jeho kvalifikácie ako „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 tohto nariadenia.

54 Pokiaľ ide po tretie o otázku, či môže určitú osobu zbavovať postavenia „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, ak má v oblasti, pod ktorú spadá zmluva, ktorú uzavrela, také znalosti a odbornosť, ako má pani Petruchová v oblasti finančných diferenčných zmlúv vo veci samej, je potrebné uviesť, že na to, aby sa mohlo určitej osobe toto postavenie priznať, postačuje, ak uzavrie zmluvu na účel, ktorý sa netýka jej podnikateľskej činnosti alebo povolania. Uvedené ustanovenie v tomto ohľade nestanovuje žiadne ďalšie podmienky.

55 Keďže totiž pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 je definovaný ako protiklad pojmu „hospodársky subjekt“, má objektívnu povahu a nezávisí od vedomostí a informácií, ktoré má dotknutá osoba skutočne k dispozícii (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. septembra 2015, Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, bod 21, a z 25. januára 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 39).

56 Keby sa v tomto ohľade vychádzalo z toho, že postavenie určitého zmluvného partnera ako spotrebiteľa môže závisieť od jeho vedomostí a informácií v danej oblasti, a nie od toho, či ním uzatvorená zmluva má alebo nemá za cieľ uspokojenie jeho osobných potrieb, znamenalo by to to isté, ako vychádzať zo subjektívnej situácie tohto zmluvného partnera. Podľa judikatúry citovanej v bode 41 tohto rozsudku sa pritom musí postavenie určitej osoby ako „spotrebiteľa“ skúmať len z hľadiska jej postavenia v určitej zmluve s ohľadom na jej povahu a účel.

57 Po štvrté treba spresniť, že aktívne konanie určitej osoby na trhu FOREX, keď táto osoba zadáva príkazy prostredníctvom maklérskej spoločnosti a v dôsledku toho zostáva zodpovedná za výnos svojich investícií, je ako také bez vplyvu na jej kvalifikáciu ako „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012.

58 Ako to totiž uviedol generálny advokát v bode 53 svojich návrhov, článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 nevyžaduje, aby spotrebiteľ v rámci zmluvy uzatvorenej na účel, ktorý sa netýka jeho podnikateľskej činnosti alebo povolania, konal určitým konkrétnym spôsobom.

59 Vnútroštátnemu súdu teda síce prináleží určiť, či pani Petruchová v rámci svojich zmluvných vzťahov so spoločnosťou FIBO skutočne konala mimo akúkoľvek podnikateľskú činnosť alebo výkon povolania a nezávisle od nej a vyvodiť z toho dôsledky pre jej postavenie ako „spotrebiteľa“, ale je potrebné spresniť, že faktory ako hodnota transakcií uskutočňovaných na základe takých zmlúv ako sú finančné diferenčné zmluvy, rozsah rizika finančných strát spojeného s uzatváraním takýchto zmlúv, prípadné znalosti či odbornosť pani Petruchovej v oblasti finančných nástrojov alebo tiež jej aktívne konanie v rámci týchto transakcií, sú ako také na účely tejto kvalifikácie v zásade irelevantné.

60 Na účely kvalifikácie určitej osoby ako „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 je však ešte potrebné skúmať, či je relevantné na jednej strane vylúčenie finančných nástrojov z pôsobnosti článku 6 nariadenia Rím I a na druhej strane postavenie tejto osoby ako „drobného klienta“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39.

61 Na účely zabezpečenia dodržania cieľov sledovaných normotvorcom Únie v oblasti spotrebiteľských zmlúv, ako aj vnútorného súladu práva Únie, sa totiž môže pojem „spotrebiteľ“ obsiahnutý v iných právnych predpisoch práva Únie ukázať ako relevantný (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. januára 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 28).

62 Po prvé je teda potrebné poznamenať, že pojem „spotrebiteľ“ je síce v článku 6 ods. 1 nariadenia Rím I definovaný takmer rovnako ako v článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, keďže prvé uvedené ustanovenie znie tak, že sa vzťahuje na „zmluv[u] uzavret[ú] fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania“, ale článok 6 ods. 4 písm. d) nariadenia Rím I v spojení s jeho odôvodneniami 28 a 30 vylučuje z pravidiel platných pre spotrebiteľské zmluvy, zakotvených v článku 6 ods. 1 a 2 tohto nariadenia, „práva a povinnosti, ktoré predstavujú finančný nástroj“. Ako pritom vyplýva z odôvodnenia 30 uvedeného nariadenia, finančné nástroje na účely nariadenia Rím I znamenajú nástroje uvedené v článku 4 smernice 2004/39, medzi ktorými sú aj finančné diferenčné zmluvy, ako to stanovuje bod 9 oddielu C prílohy I k tejto smernici.

63 Z odôvodnenia 7 nariadenia Rím I síce vyplýva, že vecná pôsobnosť a ustanovenia tohto nariadenia by mali byť zlučiteľné s nariadením č. 44/2001, ktoré predchádzalo nariadeniu č. 1215/2012, nevyplýva však z neho, že by sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012 mali vykladať z hľadiska ustanovení

nariadenia Rím I. Tento súlad zamýšľaný normotvorcom Únie nemôže v žiadnom prípade viesť k tomu, aby sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012 vykladali v rozpore s jeho systematikou a cieľmi (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. januára 2014, Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, bod 20).

64 Pritom je potrebné konštatovať, že nariadenie Rím I a nariadenie č. 1215/2012 sledujú odlišné ciele. Zatiaľ čo sa nariadenie Rím I v súlade so svojím článkom 1 ods. 1 prvým pododsekom uplatňuje na situácie, v ktorých dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch v občianskych a obchodných veciach na účely určenia uplatniteľného hmotného práva, cieľom nariadenia č. 1215/2012 je stanovenie pravidiel umožňujúcich určiť súd, ktorý je príslušný na rozhodovanie sporu v občianskych a obchodných veciach týkajúceho sa najmä zmluvy uzavretej medzi podnikateľom alebo obchodníkom a osobou konajúcou na účely, ktoré sa netýkajú jej podnikania alebo povolania, s cieľom chrániť túto osobu v takomto prípade (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. mája 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, EU:C:2019:345, bod 42).

65 V tomto ohľade je potrebné uviesť, že keďže také finančné nástroje, ako sú finančné diferenčné zmluvy, spadajú do pôsobnosti článkov 17 až 19 nariadenia č. 1215/2012, ako to bolo konštatované v bodoch 48 a 49 tohto rozsudku, odopretie procesnej ochrany spotrebiteľovi len z dôvodu, že sa mu taká ochrana neposkytuje v oblasti kolíznych noriem, by bolo v rozpore s cieľmi tohto nariadenia.

66 Z toho vyplýva, že vylúčenie finančných nástrojov z pôsobnosti článku 6 nariadenia Rím I nemá vplyv na kvalifikáciu určitej osoby ako „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012.

67 Pokiaľ ide po druhé o otázku, či je na účely tejto kvalifikácie relevantné, že táto osoba je „drobný klient“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39, je potrebné pripomenúť, že toto ustanovenie definuje „drobného klienta“ ako „klienta, ktorý nie je profesionálnym klientom“. Podľa bodu 11 tohto článku 4 ods. 1 profesionálny klient znamená „klienta, ktorý spĺňa kritériá ustanovené v prílohe II“.

68 V súlade s oddielom I prílohy II k smernici 2004/39 by sa na účely tejto smernice mali považovať za profesionálov v oblasti všetkých investičných služieb a činností a finančných nástrojov po prvé subjekty, ktoré musia mať povolenie alebo musia byť regulované v prípade činnosti na finančných trhoch, ako napríklad úverové inštitúcie alebo investičné spoločnosti, po druhé veľké podniky spĺňajúce dve z troch požiadaviek, a to celková súvaha vo výške 20 miliónov eur, čistý obrat vo výške 40 miliónov eur a vlastné zdroje vo výške 2 miliónov eur, po tretie subjekty alebo inštitúcie verejného práva, ako napríklad národné vlády, centrálne banky alebo Svetová banka, a po štvrté iní inštitucionálni investori. Subjekty patriace do jednej z týchto štyroch kategórií však môžu požiadať, aby sa s nimi zaobchádzalo ako s neprofesionálmi.

69 Podľa oddielu II prílohy II k smernici 2004/39 sa s inými klientmi ako s tými, ktorí sú uvedení v jej oddiele I, na požiadanie môže zaobchádzať ako s profesionálmi. Aby sa mohlo s klientom zaobchádzať ako s profesionálnym klientom, musí byť v prípade tohto klienta, ktorý sa nemôže považovať za klienta so znalosťami a skúsenosťami porovnateľnými so znalosťami a skúsenosťami profesionálnych klientov, vopred vykonané primerané posúdenie. Priznanie postavenia profesionálneho klienta teda predpokladá, že bolo overené splnenie aspoň dvoch z troch kritérií, medzi ktoré patrí po prvé vykonanie transakcií významnej veľkosti s frekvenciou priemerne 10 transakcií za štvrťrok v priebehu predchádzajúcich štyroch štvrťrokov, po druhé veľkosť jeho portfólia finančných nástrojov presahuje 500 000 eur, alebo po tretie práca vo finančnom sektore na profesijnej pozícii najmenej jeden rok.

70 Je však potrebné poukázať na to, že „klient“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 10 smernice 2004/39 bez ohľadu na to, či ide o „profesionálneho klienta“ alebo „drobného klienta“, znamená „každú fyzickú alebo právnickú osobu, pre ktorú investičná spoločnosť poskytuje investičné a/alebo vedľajšie služby“.

71 Na rozdiel od „spotrebiteľa“, ktorým je, ako to vyplýva z článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, fyzická osoba, teda môže byť „drobným klientom“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39 aj právnická osoba.

72 Ako to v podstate uviedol generálny advokát v bode 85 svojich návrhov, drobnými klientmi môžu byť najmä právne subjekty, ktoré nespĺňajú dve z uvedených troch požiadaviek na to, aby sa mohli považovať za profesionálnych klientov a aby sa s nimi mohlo takto zaobchádzať podľa oddielu II prílohy II k smernici 2004/39, alebo právne subjekty, ktoré sa síce považujú za profesionálnych klientov, ale požiadali o zaobchádzanie ako s neprofesionálmi podľa oddielu I prílohy II k smernici 2004/39.

73 Z toho tiež vyplýva, že kvalifikácia ako „drobný klient“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodov 10 a 12 smernice 2004/39 nie je na rozdiel od kvalifikácie ako „spotrebiteľ“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 podmienená neexistenciou podnikateľskej činnosti dotknutej osoby.

74 Kvalifikácia ako „spotrebiteľ“ a kvalifikácia ako „drobný klient“ podľa týchto ustanovení tiež sledujú odlišné ciele.

75 Prvá uvedená kvalifikácia totiž poskytuje, ako to vyplýva z bodu 64 tohto rozsudku, ochranu pri určovaní súdu s právomocou na rozhodovanie sporu v občianskych a obchodných veciach, zatiaľ čo druhá kvalifikácia má za cieľ chrániť investora, ako to vyplýva z ustanovení oddielu I prílohy II k smernici 2004/39, najmä v súvislosti s rozsahom informácií, ktoré mu je investičný podnik povinný poskytnúť.

76 Keďže teda nemožno vylúčiť, že by „drobný klient“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39 mohol byť kvalifikovaný ako „spotrebiteľ“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, ak je fyzickou osobou konajúcou mimo akúkoľvek podnikateľskú činnosť, tieto dva pojmy sa s ohľadom na rozdiely v ich predmete a v cieľoch, ktoré príslušné ustanovenia sledujú, presne neprekrývajú.

77 Z toho vyplýva, že postavenie určitej osoby ako „drobného klienta“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39 ako také v zásade nemá vplyv na kvalifikáciu tejto osoby ako „spotrebiteľa“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012.

78 S ohľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné na položenú otázku odpovedať tak, že článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že fyzická osoba, ktorá na základe takej zmluvy, ako je finančná diferenčná zmluva uzatvorená s maklérskou spoločnosťou, uskutočňuje prostredníctvom nej transakcie na trhu FOREX, musí byť kvalifikovaná ako „spotrebiteľ“ v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ uzavretie tejto zmluvy nespadá do profesijnej alebo podnikateľskej činnosti tejto osoby, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Faktory ako hodnota transakcií uskutočňovaných na základe takých zmlúv, ako sú finančné diferenčné zmluvy, veľkosť rizika finančných strát spojeného s uzavieraním takýchto zmlúv, prípadné znalosti a odbornosť tejto osoby v oblasti finančných nástrojov alebo jej aktívne konanie v rámci takýchto transakcií, sú ako také na účely tejto kvalifikácie v zásade irelevantné a skutočnosť, že sa článok 6 nariadenia Rím I nevzťahuje na finančné nástroje alebo že je táto osoba „drobným klientom“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice 2004/39, v zásade nemá ako taká na túto kvalifikáciu vplyv.

O trovách

79 Vzhľadom na to, že konanie má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 17 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že fyzická osoba, ktorá na základe takej zmluvy, ako je finančná diferenčná zmluva uzatvorená s maklérskou spoločnosťou, uskutočňuje prostredníctvom nej transakcie na medzinárodnom devízovom trhu FOREX (Foreign Exchange), musí byť kvalifikovaná ako „spotrebiteľ“ v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ uzavretie tejto zmluvy nespadá do profesijnej alebo podnikateľskej činnosti tejto osoby, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Faktory ako hodnota transakcií uskutočňovaných na základe takých zmlúv, ako sú finančné diferenčné zmluvy, veľkosť rizika finančných strát spojeného s uzavieraním takýchto zmlúv, prípadné znalosti a odbornosť tejto osoby v oblasti finančných nástrojov alebo jej aktívne konanie v rámci takýchto transakcií, sú ako také na účely tejto kvalifikácie v zásade irelevantné a skutočnosť, že sa článok 6 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) nevzťahuje na finančné nástroje alebo že je táto osoba „drobným klientom“ v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení smernice Rady 93/22/EHS, v zásade nemá ako taká na túto kvalifikáciu vplyv.

Podpisy